

Nåd vare med er och frid från Gud, vår Far, och Herren Jesus Kristus!

Bön (SH 362:2): *Konung, du som bar för oss de djupa såren, du som gav ditt liv för fåren, du är mild och tålig, mäktig i de svaga. Låt vårt lov dig väl behaga! Självt ditt verk i oss stärk! Må om möjligt alla för ditt kors nedfalla! Amen.*

Texten är palmsöndagens episteltext: 2 Tess 3:1–5.

1 För övrigt, bröder, be för oss. Be att Herrens ord ska spridas snabbt och bli ärat liksom hos er, 2 och att vi blir räddade från fientliga och onda människor. Alla har ju inte tron.

3 Men Herren är trofast. Han ska styrka er och skydda er från den onde. 4 I Herren har vi förtroende för er att ni gör och kommer att göra det vi föreskriver er. 5 Må Herren leda era hjärtan in i Guds kärlek och Kristi uthållighet.

Herre, helga oss i sanningen. Ditt ord är sanning. Amen.

Under det senaste året har vi fått många bevis för att mörkret tättnar i världen. Fientliga och onda människor finns runt om oss. Den ryska aggressionen mot grannlandet Ukraina har tagit sådana uttryck som man inte har väntat sig av ett civiliserat folk. Också vi här i vårt fredliga land har rustat upp och Jesu ord till sina lärjungar inför den sista vandringen tycks bli vår riktlinje: "Den som inte har ett svärd ska sälja sin mantel och köpa sig ett", och lite senare, när Judas hade förrått honom med en kyss: "Nu råder mörkrets makt."

Vi frågar: Hur kan vi ära Gud och hans ord i allt det här? Kan vi tala om Guds kärlek när vi ser så mycket ont? Hur kan vi ha någon förhoppning om att bli räddade från fientliga och onda människor?

I vår text talas det två gånger om det onda: (1) uppmaning att be att vi blir räddade från fientliga och onda människor, (2) förvissningen om att Herren i sin trofasthet ska skydda oss från den onde. Paulus förnekar inte ondskan i världen. Det handlar om samma sak som Jo-

hannes skriver i sitt brev: Världen är i den ondes våld.

Här finns en realistisk insikt om att Paulus och hans medarbetare ska råka ut för mycket ont, men samtidigt få ha trygghet i Herrens kraft och nådiga beskydd.

Idag på palmsöndagen har vi temat *Ärans kung på lidandets väg*. Vi har under fastetiden följt Jesus i hans kamp: först mot djävulens frestelser, sedan mot onda andar, mot de följder som djävulen lägger på oss i världen pga synden: sjukdomar och nöd av olika slag; senaste söndag i hans kamp mot otron och avfallet som särskilt syntes i hur överstepräster och de äldste försökte hitta möjligheter att döda honom. Låt oss minnas, att det är vi som genom vår synd drivit Jesus på hans lidandes väg, vägen mot korset. Ändå har han omsorg om oss och vill ha oss hos sig som Guds barn.

Vi ska i dagens predikan fråga hur Gud styrker och skyddar oss från den onde och från fientliga och onda människor. Temat i dag är: *Ärans kung på lidandets väg*. Jag vill dela in predikan i tre delar, som alla syftar till att ge Gud äran:

1. Be att Herrens ord ska spridas och äras!
2. Se på Guds kärlek och Kristi uthållighet!
3. I Honom får vi kraft och skydd.

1. Ära Guds ord!

Be att Herrens ord ska spridas snabbt och bli ärat liksom hos er.

Vi ärar Kungen Kristus då vi ärar hans ord. På liknande sätt vanäras vi Kristus om vi föraktar hans ord, förnekar det eller låter bli att lyssna till det.

Det är därför som det klingar så falskt när man föraktar Bibeln, Guds Ord, och ändå menar att man lyssnar till Jesus. Jesus säger ju (Joh 14:23f):

Om någon älskar mig, håller han fast vid mitt ord. ... Den som inte älskar mig håller inte fast vid mina ord. Ordet som ni hör är inte mitt, det kommer från Fadern som har sänt mig.

På vilka sätt kan man då förakta eller underlåta att hålla fast vid Jesu ord? Vi ska se på tre sätt:

a) *Att öppet förneka Bibelns auktoritet och ofelbarhet.*

De som gör så räknar med att Bibeln är en mänsklig bok med fel och brister, precis som vilken annan mänsklig bok som helst. Det här synsättet härstammar från bibelkritiken som vann insteg i den akademiska världen från 1800-talet. Den kallas på ett vetenskapligt språk för historisk-kritisk forskning. När man hör uttryck som den moderna Jesusforskningen, eller den moderna Paulusforskningen, ska vi dra öronen åt oss. Likaså, om man talar om den historiske Jesus är man ofta ute efter samma sak. Man använder vanliga vetenskapliga premisser för att avgöra vad som kan tänkas vara historiskt sant och vad som är mänskliga påfund, sånt som kallas myter och legend. Det låter ju väldigt bra, men leder så fel. För det ger inte Gud den ära som tillkommer honom. Gud är undrens Gud, den Allsmäktige, och erkänner man inte hans under ger man honom inte den ära som tillkommer honom.

Enligt den historisk-kritiska forskningens mest radikala förespråkare gjorde Jesus inga under, helt enkelt för att under inte brukar ske. De kan inte upprepas av oss idag, och därför kan de inte ha ägt rum. Därför förkastar man också skapelsen, syndafloden, uttåget genom Röda havet och förstås de under som profeterna gjorde. Allt det här var viktigt och självklart för Jesus och apostlarna. Och med det följer också att man förnekar jungfrufödelsen och rentav Jesu kroppsliga uppståndelse.

Så här har mörkret sänkt sig över dagens upplysta människor. Grundlögnen är att det inte finns någon Gud som kan ha skapat världen. Gud ges inte tillbörlig ära.

b) *Att förvanska Guds Ord, alltså att lägga in andra betydelser i orden än vad som ursprungligen avsetts.*

De som gör så verkar tro på Bibeln och är fromma. Tyvärr är det här precis vad folkkyrkans biskopar och en stor del av prästerna sysslar med i dag. T ex ordet *kärlek* får en annan betydelse än när Jesus lär oss att älska

varandra och älska hans ord. Mera om det lite senare. Men de som förvränger Bibelns ord är vargar i fårkläder, som Jesus varnar för i Matt 7:15, eller falska apostlar, som Paulus beskriver i 2 Kor 11:13–15:

Sådana människor är falska apostlar, oärliga arbetare förklädda till Kristi apostlar. Och inte undra på det, Satan själv förklar sig till en ljusets ängel. Då är det inte underligt om även hans tjänare förklar sig till rättfärdighetens tjänare.

De som tänker så här vill inte vara så radikala att de direkt erkänner att de inte tror på det som Bibeln säger. De verkar fromma och har gott förtroende. Men just därför är de farliga för tron, för Paulus skriver i Rom 16:17–18:

Jag uppmanar er, bröder, att se upp för dem som skapar splittring och väcker anstöt mot den lära som ni har fått undervisning i. Håll er borta från dem, för sådana människor tjänar inte vår Herre Kristus utan sin egen buk, och med fina ord och vackert tal bedrar de godtrogna människor.

c) *Genom att inte bry sig om att använda Bibeln.*

Det här gäller troligen tyvärr den största delen av de namnkristna i vårt land och i de gamla kristna länderna. Om dem säger Paulus i 2 Tim 3:4f:

De kommer att älska njutning mer än Gud och ha ett sken av gudsfruktan men förneka dess kraft. Håll dig borta från dem!

Det är skrämmande när man följer frågeprogram i teve, både i Finland och i Sverige, och när det någon gång kommer frågor från Bibeln. Det är väldigt sällan någon kan svara på de enklaste frågor. Bibelkunskapen är till stora delar helt ute idag, med få undantag där det finns troende lärare. När skolorna via de nutida läroplanerna sviker uppgiften att undervisa i kristen tro och bibelkunskap, så måste de kristna familjerna bli ännu mera ivriga att hemma sköta undervisningen i den kristna tron. Kristna familjer, och särskilt ni fäder, har ansvar för att undervisa barnen i bibelkunskap och i Luthers lilla katekes! Och låt inte era biblar ligga oanvända!

Alla de här tre sätten att missbruka Guds ord är ett uttryck för att vanära Kristus. Be att Herrens ord snabbt blir spritt och ärat! Och gör vad du kan för att det ska ske. Var frimodig trots hån och gyckel, och försvara Guds ord när det angrips!

2. Se på Jesus!

Vårt andra ämne utgår från slutorden i texten:

Må Herren leda era hjärtan in i Guds kärlek och Kristi uthållighet.

Här vill jag också citera från Hebr 12:2f:

Låt oss ha blicken fäst på Jesus, trons upphovsman och fullkomnare. För att nå den glädje som låg framför honom uthärdade han korset, utan att bry sig om skammen, och sitter nu på högra sidan om Guds tron. Tänk på honom som fick utstå sådan fiendskap från syndare, så att ni inte tröttnar och tappar modet.

Guds kärlek är inte någon allmän välvilja, så att han skulle acceptera allt och alla bara för att han är sådan att han vill ha oss alla med. Nej, för världen är i den ondes våld. I denna yttersta tid rasar han mer än någonsin. Guds kärlek visar sig i att räddar oss från den onde (Joh 3:16):

Så älskade Gud världen att han utgav sin enfödde Son, för att var och en som tror på honom inte ska gå förlorad utan ha evigt liv.

Och Johannes understryker i 1 Joh 4:10:

Detta är kärleken: inte att vi har älskat Gud, utan att han har älskat oss och sänt sin Son till försoning för våra synder.

Det är alltså inte så som man tänker idag, att kärlek är något som vi själva definierar. Visst kan människan tänka ut och göra mycket gott, av medmänsklig kärlek. Men den kärlek som vi tror utgår från vår godhet är belastad av vår egoism. Den är präglad av synden, fast den kan ta sig fina uttryck. Den sanna kärleken utgår från Gud, och den uppstår när vi betraktar Jesus och vad han undervisar oss i sitt ord. När vi ser på honom på hans lidandes väg får vi lära känna hans kärlek. Som det uttrycks i Hebreerbrevet som vi citerade: Trons upp-

hovsman är Jesus, och han är också trons fullkomnare.

Genom att se på Jesus lär vi känna hans uthållighet. När vi ser honom rida in i Jerusalem på åsnan är kanske inte uthållighet det första vi tänker på. När man hälsas av folkmassor som Messias, Davids son som kommer i Herrens namn, då är det inte svårt att orka. Men det dröjde inte längre förrän ropen byttes ut mot "korsfäst!" Under den långa natten i Getsemane, inför de långa och utdragna förhören, och särskilt under de långa, skamfyllda och oerhört smärtsamma timmarna på korset, då behövdes uthållighet. Och det visade Jesus prov på. Han måste (Hebr 5:8) *lära sig lydnad genom sitt lidande.*

Som Gud kunde inte Jesus lyda på mänskligt sätt. Han måste själv bli en människa, och han måste gå igenom allt ont som en människa drabbas av för att lära sig lydnad och uthållighet.

Därför ska vi inte skämmas för honom ens när han är som mest utblottad och hånad. Låt oss inte göra som Petrus, som i de avgörande stunderna förnekade honom. Men vi kan tänka på att just den här berättelsen om Petrus är ett skönt evangelium för oss i vår svaghet. Den säger att ingen av oss kan sjunka så djupt i svaghet och förnekelse att vi inte skulle kunna upprättas genom Jesus. Om den store lärjungen Petrus, som själv valdes ut av Jesus och som fick så många förtroendeuppdrag, om han svek så gruvligt och ändå på nytt kallades till herdeuppdraget, så ska ingen av oss säga att vi är för dåliga.

Det som det handlar om är att se på Jesus. Att hylla honom som den kung han är, att se att han mitt i sin förnedring på lidandets väg är den som vinner segern över den onde. Därför kan han också skydda oss från fientliga och onda människor, när vi är i hans sällskap:

3. I Jesus får vi kraft och skydd för den onde

Många gånger misströstar vi när vi inte ser något hopp här i världen. Vad kan vi göra som enskilda kristna, där det bara tycks gå mot det sämre? Jag upplever ingen kraft i min tro. Mina egna försök att leva ut den kristna kärleken misslyckas. Den onde kommer och an-

klagar: hur kan du tro att du är ett Guds barn, du som är så misslyckad? Det står i en sång:

Låt Satan ryta än: Hur kan du vara ett barn till Gud, en Herrens Jesu brud? Han pekar ut min synd, min resdräkt bara, men tiger om min sköna bröllopskrud.

Låt oss ta ett steg tillbaka: se på Jesus! Du är inte ett Guds barn för att du själv är duktig. Du är Guds barn för att han i dopet har klätt på dig en dräkt som är ren, för den är tvättad i Jesu blod. Och förblir du i den dräkten ska ingen djävul få dräkten av dig. Jesus sa (Joh 15:16): *Ni har inte utvalt mig, utan jag har utvalt er och bestämt er till att gå ut och bära frukt.* Det var han som började. Han såg dig, där du var på en olycklig väg, bunden av djävulen, på väg mot helvetet. Han förbarmade sig över dig, löste dig och kallade dig i dopet att vara hans, och han har också försett dig med den andliga vapenrustningen som kan hålla stand mot djävulens angrepp.

När den onde ansätter oss ska vi vädja till den rustningen som håller:

Herren är trofast. Han ska styrka er och skydda er från den onde.

Det är alltid hos Herren vi ska söka kraften. Vi ska inte söka kraften hos oss själva. Det är till hans Ord vi ska söka oss för att bli räddade från fientliga och onda människor. Och det är genom att se på Jesus och hans tålmod i lidandet som vi själva kan uthärda de bedrövelser som vi tycker att vi drunknar i. För hur eländet än utbreder sig och hotar oss så har vår Herre ändå haft ett ännu större elände, för att rädda oss från den onde.

Det är hos Jesus vi har både kraften och tryggheten. Med Paulus får vi säga: *När jag är svag, då är jag stark.* Och Jesus har ju sagt: *Ingen ska rycka dem ur min hand.*

Därför ber vi att han alltid ska hålla sin hand över oss. Låt oss tacka honom för hans trofasthet.

Därför vill vi prisa, prisa dig allena, dig Guds Lamm, du helga, rena, dig, du ärans konung, konung utan like, som mig kallat till ditt rike. Pris ske dig! Lär du mig att åt dig frambära evigt lov och ära! Amen.